

Dosarul nr. 2ra-1585/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Centru (jud. O. Dvornic)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. N. Budăi, V. Mihaila, I. Cotruță)

ÎNCHEIERE

10 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Elena Voloșina-Donciuc

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății pe Acțiuni „Termoelectrica”, în interesele Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 54/39 împotriva Elenei Voloșina-Donciuc cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei din 3 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care au fost respinse apelurile declarate de Elena Voloșina-Donciuc și Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” și menținută hotărârea din 28 noiembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru, prin care acțiunea a fost admisă parțial

constată:

La 28 martie 2019, SA „Termoelectrica”, în interesele APLP nr. 54/39 a depus cerere de chemare în judecată împotriva Elenei Voloșina-Donciuc cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că potrivit extrasului din Registrul bunurilor imobile în calitate de proprietar al apartamentului nr. X din str. XXXXX mun. XXXXX este înregistrată pârâta Elena Voloșina-Donciuc.

În baza contului personal deschis de APLP nr. 54/39 pe numele pârâtei, ultima a beneficiat de servicii comunale în volum deplin, fără întreruperi, în conformitate cu normele și tarifele în vigoare.

Potrivit informației privind situația despre achitarea serviciilor locativ-comunale, pârâta domiciliază în apartamentul nr. X din str. XXXXX mun. XXXXX, iar până la 31 ianuarie 2019, a acumulat o datorie la plata energiei termice în mărime de 16 591,91 de lei.

A menționat că în cazul prestării serviciilor comunale de către administratorul fondului locativ APLP nr. 54/39, prestarea serviciilor este efectuată în temeiul

contului personal deschis pe numele pârâtei, iar potrivit Recomandărilor Curții Supreme de Justiție nr. 11 din 2012 și nr. 88 din 25 februarie 2016, locatarii sunt obligați să achite contravaloarea serviciilor prestate conform facturilor primite în cazul lipsei contractelor încheiate cu consumatorii, ceea ce rezultă și din prevederile art. 25 din Legea nr. 1402 din 24 octombrie 2002.

Prin urmare, în caz de prestare a serviciilor publice de gospodărie comunală, indiferent de faptul dacă a fost sau nu încheiat contract în acest sens, consumatorii urmează să achite serviciile prestate, or lipsa unui contract scris nu scutește consumatorul de obligația achitării serviciului prestat.

Așadar, obligațiunea de achitare a costului serviciilor prestate de energie termică urmează a fi pusă în sarcina beneficiarilor, în speță, proprietarul/locatarul apartamentului Elena Voloșina-Donciuc, care a negat în totalmente obligațiile de plată, necătând la faptul că a fost înștiințată prin intermediul facturilor de plată și a reclamației despre riscul de a fi acționată în judecată în cazul neachitării plății restante.

Până la momentul înaintării acțiunii în instanța de judecată, pârâta nu a întreprins nicio acțiune privind stingerea datoriei pentru energia termică.

Astfel, exercitând acțiunea oblică, SA „Termoelectrica” exercită în realitate acțiunea debitorului său APLP nr. 54/39 și drept efect al acțiunii oblice este încasarea de la pârâtă în beneficiul APLP nr. 54/39 a datoriei pentru consumul energiei termice în sumă totală de 16 591,91 de lei, formată până la 31 ianuarie 2019.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 512, 514, 530, 572, 599-601, 602, 617 Cod civil, art. 25 din Legea nr. 1402 din 24 octombrie 2002 serviciilor publice de gospodărie comunală, art. 51 din Legea nr. 75 din 30 aprilie 2015 cu privire la locuințe, art. 9, 28, 70, 73, 85, 86, 131, 166, 167, 174-177, 248 CPC.

A solicitat admiterea acțiunii, încasarea de la Elena Voloșina-Donciuc în beneficiul APLP nr. 54/39 a datoriei pentru consumul energiei termice în mărime de 16 591,91 de lei, formată până la 31 ianuarie 2019, încasarea de la Elena Voloșina-Donciuc în beneficiul SA „Termoelectrica” a taxei de stat în mărime de 497,76 de lei și a altor cheltuieli de judecată suportate în legătură cu înaintarea acțiunii în judecată.

Prin hotărârea din 28 noiembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru, a fost admisă acțiunea parțial.

A fost încasată de la Elena Voloșina-Donciuc în beneficiul APLP nr. 54/39 datoria pentru consumul energiei termice acumulată pentru perioada martie 2016 - ianuarie 2019 în sumă de 12 228,36 de lei.

Au fost încasate de la Elena Voloșina-Donciuc în beneficiul SA „Termoelectrica” cheltuielile de judecată sub forma taxei de stat în mărime de 366,85 de lei și cheltuielile de înștiințare a pârâtei în sumă de 197,60 de lei.

În rest, a fost respinsă acțiunea ca fiind prescrisă.

Prin decizia din 3 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, au fost respinse apelurile declarate de Elena Voloșina-Donciuc și SA „Termoelectrica” și menținută hotărârea primei instanțe.

În consolidarea soluției adoptate, instanțele de judecată ierarhic inferioare au constatat că Elena Voloșina-Donciuc, beneficiind de serviciile locativ-comunale pe adresa mun. XXXXX str. XXXXX apartamentul nr. X, a acumulat o datorie la plata energiei termice pentru perioada de până la 1 februarie 2019, ultima plată fiind efectuată în luna decembrie 2018 pentru energia termică (încălzire).

Astfel, prima instanță și instanța de apel au ajuns la concluzia privind încasarea de la Elena Voloșina-Donciuc în beneficiul APLP nr. 54/39 a datoriei pentru consumul energiei termice acumulată pentru perioada martie 2016 - ianuarie 2019 în sumă de 12 228,36 de lei.

Totodată, instanța de apel a apreciat critic alegațiile Elenei Voloșina-Donciuc precum că nu a beneficiat de serviciul energie termică - apă caldă, or în acest sens la materialele cauzei nu a fost anexat un act întocmit de către reprezentanții gestionarului fondului locativ APLP nr. 54/39 care să confirme faptul că apartamentul nr. X din str. XXXXX mun. XXXXX este debransat de la rețeaua apă caldă și nu beneficiază de acest serviciu.

La 6 septembrie 2021, Elena Voloșina-Donciuc a declarat recurs împotriva deciziei din 3 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii ca neîntemeiată și tardivă.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu actele judecătorești recurate, deoarece instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată și au interpretat în mod eronat legea.

A precizat că instanța de apel în mod eronat a aplicat art. 51 alin. (4) din Legea cu privire la locuințe nr. 75 din 30 aprilie 2015, deoarece acesta se referă la plata pentru serviciile prestate necontorizat, pe când în apartamentul ei este instalat contorul.

A subliniat că nu poate fi impusă să achite pentru un serviciu de care nu s-a folosit, or aceasta este o încălcare a drepturilor ei de consumator.

La 22 septembrie 2021, în adresa SA „Termoelectrica” și APLP nr. 54/39 a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Elena Voloșina-Donciuc, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f. d. 178), fiind recepționată la 27 septembrie 2021, ceea ce se atestă prin avizele de recepție anexate la actele cauzei (f. d. 180-181).

La 4 octombrie 2021, SA „Termoelectrica” a depus referință la recursul declarat de Elena Voloșina-Donciuc, solicitând considerarea recursului ca fiind inadmisibil.

Până la data stabilită pentru examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție, alte referințe nu au parvenit.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 1 iulie 2021, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire

(f. d. 168), fiind recepționată de recurentă la 7 iulie 2021, ceea ce se confirmă prin ștampila oficiului poștal aplicată pe plicul de recepție, copia căruia a fost anexată la cererea de recurs (f. d. 177 verso).

Astfel, se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 6 septembrie 2021 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului declarat de Elena Voloșina-Donciuc, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Elena Voloșina-Donciuc, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurteii cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența

probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de Elena Voloșina-Donciuc urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Elena Voloșina-Donciuc.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Dumitru Mardari

Mariana Pitic